

BULETINUL INFORMATIV CREATION RESEARCH

Numărul 4/ iunie 2007

Greetings from John Mackay and the Creation Research Team around the World!

Mai multe informații despre **Creation Research** găsiți la adresa <http://www.creationresearch.net>

© Copyright Creation Research 2007

Director general – J. Mackay, geolog

Reprezentant pentru Europa de Est – R. Câmpan, teolog

Traducerea, adaptarea și tehnoredactarea – Creation Research România

Detalii suplimentare legate de traducerea în limba română a buletinului informativ se pot obține la următoarele adrese: creationresearch@gmail.com și intelligence_in_design@yahoo.com.

INDEX

1. CEA MAI MARE EXTINCȚIE DE CORALI OBSERVATĂ.....	1
2. PROTEINELE LUI T REX	2
3. ANCESTOR UMAN DEZMINȚIT DE O MANDIBULĂ.....	3
4. CEL MAI VECHI ȘI COMPLET ARBORE FOSIL.....	4
5. FOSILA CARE PLANA	5
6. CEA MAI MARE ȘI TERIBILĂ PASĂRE.....	5
7. CEA MAI VECHĂ ALBINUȚĂ FOSILĂ.....	6
8. EMBRIONI MODERNI COMPLECȘI GĂSIȚI ÎN ROCI VECHI.....	7
9. SURPRIZA UNEI PĂSĂRI MODERNE.....	7
10. CANGURI UCIGAȘI ȘI RAȚE DEMONICE.....	8
11. EXTINCȚIA ÎN MASĂ A PRODUS VIETĂȚI MOBILE	9
12. CELMAI VECHI CHIȘCAR	9
13. CAPUL PLECAT AL PLESIOSAURILOR.....	10

Întrebările sau sugestiile dumneavoastră legate de acest buletin informativ pot fi trimise pe adresa de email: intelligence_in_design@yahoo.com

1. CEA MAI MARE EXTINCȚIE DE CORALI OBSERVATĂ

(Carib Journal, 11 April 2007 and ABC News 13 April 2007)

În martie 2005, un cutremur în Aceh, Indonezia, a înălțat Insula Simeulue cu 1.2 m și a înălțat peste nivelul mării reciful de corali din jurul insulei. Cercetătorii au reușit între timp să studieze reciful expus și îl descriu ca fiind „cea mai mare extincție în masă a coralilor înregistrată până acum”. Această întâmplare a dat prilejul unor studii asupra extincției coraligene și a recuperării post-catastrofice. Andrew Baird, unul dintre cei implicați în studiu, a spus: „uimitor, corali expuși subaerian sunt bine păstrați și se pot identifica cu ușurință speciile, în ciuda faptului că sunt așa de doi ani. Unele specii au înregistrat o extincție de 100%, altele în schimb domină reciful care a

supraviețuit”. Coralii cresc din nou în jurul noii linii a țărmului și potrivit lui Stuart Campbell de la Wildlife Conservation Society - Indonesia Marine Program, „în multe puncte speciile cele mai afectate încep să recolonizeze zonele puțin adânci ale recifului. Recifii încep să arate ca înaintea cutremurului, deși procesul de restaurare ar putea dura ani de zile”.

<http://caribjournal.com/2007/04/11/mass-coral-death-in-indonesia-due-to-earthquake/http://www.abc.net.au/science/news/stories/2007/1896440.htm>

COM.ED. Un proces asemănător a avut loc în apropierea Insulelor Solomon, când o insulă împreună cu reciful din jurul ei a fost ridicată cu 1m. Reciful de corali a fost distrus și va fi interesant de urmărit de cât timp va avea nevoie să se refacă. În recifii din Caraibe înălțarea a fost de 10m și totuși aceștia au reușit să repopuleze împrejurimile insulei. Aceste evenimente ne arată că istoria lumii nu este una a creșterii și îngropărilor lente. Coralii fosili vorbesc de procese catastrofice și refacerea rapidă a recifilor în zonele afectate ne arată clar că recifii de corali nu au nevoie de milioane de ani să se formeze. Dovezile din Australia, de la Marea Barieră de Corali, arată că aceștia cresc chiar foarte repede în lipsa competitorilor pentru hrană.

2. PROTEINELE LUI T REX

(Science, 13 Apr 2007 and BBC News Online)

În 2005 Mary Schweitzer de la North Carolina State University facea publice decoperirile sale legate de țesuturile fibroase și vasele de sânge identificate într-un os de *Tyrannosaurus rex*. Au existat dubii că acestea ar fi într-adevăr materie organică deoarece Schweitzer comentase pentru BBC că „procesele degradării celulare sunt bine cunoscute la organismele moderne. Iar extrapolările prezic că materia organică dispare complet în maximum 100.000 de ani”. Osul de *T. rex* era datat ca fiind de 68.000.000 de ani. S-au făcut noi studii și s-au găsit 7 fragmente de colagen, o proteină fibroasă tare, ligamente și tendoane. Ca toate proteinele, sunt alcătuite din lanțuri de amino-acizi pe care cercetătorii le-au secvențializat. Apoi le-au comparat cu secvențele de colagen ale speciilor actuale. Două fragmente se potriveau cu cele ale găinilor, unul cu cel al broaștelor, unul cu colagenul întâlnit la broaște și găini, unul cu cel al tritonilor, altul cu cel al peștilor și șoarecilor, iar ultimul era identificat la mai multe organisme. Oamenii de știință susțin că aceste descoperiri confirmă teoria conform căreia dinozaurii au evoluat din păsări.

BBC article: <http://news.bbc.co.uk/1/hi/sci/tech/6548719.stm>

COM.ED. Aceste rezultate arată că dinozaurii aveau propriul tip de colagen care era similar în unele secvențe cu al altor animale deoarece trebuie să deservească aceeași funcție. Este foarte interesant de observat că evoluționiștii sunt gata să lase de-o parte principiile uniformitariste atunci când acest lucru le convine. Dacă ratele de degradare ale materiei organice arată că aceasta ar dispărea în mii de ani, evoluționiștii ar trebui să accepte că aceste descoperiri dovedesc că osul respectiv nu are vârsta de milioane de ani dacă cred într-adevăr că „trecutul este cheia prezentului”. Dar acest lucru ar face imposibilă evoluția dinozaurilor în păsări în doar 100.00 de ani.

3. ANCESTOR UMAN DEZMINȚIT DE O MANDIBULĂ

(Proceedings of the National Academy of Sciences, vol. 104, p6568, 17 April 2007.)

Cercetătorii de la Universitatea din Tel Aviv au studiat o mandibulă recent descoperită aparținând unui *Australopithecus afarensis* și au spus că „se aseamănă îndeaproape cu cea a unei gorile”. Aceasta este o surpriză deoarece despre *Australopithecus afarensis* se crede că este o „rudă” a omului, iar în aceste condiții mandibula trebuia să fie asemănătoare cu cea a unui cimpanzeu. Cercetătorii spun că interpretările lor pun la îndoială rolul pe care l-ar fi avut *Australopithecus afarensis* în evoluția omului. *A. Robustus* are mandibula asemănătoare gorilei iar specia *Ardipithecus ramidus* are una asemănătoare cimpanzeului, motive pentru care cercetătorii susțin ideea redesenării arborelui filogenetic al omului.

COM. ED. Cel mai faimos australopitec este fără îndoială Lucy, o fosilă prezentată deseori ca fiind un „strămoș al omului” în muzee. Aceste noi informații se adaugă deja cvasi-suficientelor dovezi că Lucy și toți australopitecii erau maimuțe. Faptul că toate aceste specii sunt extinse nu dovedește altceva decât că în trecut erau cu mult mai multe specii decât sunt în prezent. Nu este o dovadă că maimuțele ar fi evoluat spre om. Extincția australopitecilor este opusul evoluției, dar se potrivește scenariului biblic, potrivit căruia creaturile au fost distincte și complet formate de la început, dar au degenerat.

4. CEL MAI VECHI ȘI COMPLET ARBORE FOSIL

(New Scientist, 18 April 2007, p17, news@nature, Nature, vol 446, p904, 19 April 2007 and BBC News Online 19 April 2007.)

Paleontologii au descoperit un specimen de arbore complet fosilizat, de 8m lungime, care nu fusese cunoscut decât pe bucăți: tulpină și ramuri. *Eospermatopteris* a fost cunoscut încă din 1870 dintr-o mare carieră din Gilboa in New York State. Părți din coroana acestui arbore au fost clasificate ca un gen separat *Wattieza*. Acum paleontologii au o imagine completă asupra întregii structuri a plantei. Reconstituirea copacilor fosilizați nu este o muncă simplă spune Brigitte Meyer-Berthaud de la Agricultural Research Centre for International Development in Montpellier, France, deoarece multe părți se rup și sunt duse la distanțe mari. Ea spune: „Putem găsi multe părți ale copacului dar de obicei acestea nu sunt interconectate”. Copacul găsit are vârsta de „385 de milioane de ani” și are structura internă asemănătoare ferigilor, plantelor de *Cycas*, sau palmierilor, având coroana formată din fronde care cresc și cad în mod succesiv astfel încât lasă un model caracteristic pe trunchi. Comentariul din Nature: „este interesant de observat cât de instantaneu se poate recunoaște și cât de „modern” este într-un anumit sens. Ferigile arboricole, plantele de *Cycas* și palmierii au aceeași structură fundamentală chiar dacă sunt filogenetic divergente.” Părțile găsite anterior arată că arborele putea atinge de două ori cel puțin înălțimea specimenului descris aici.

BBC article: <http://news.bbc.co.uk/1/hi/wales/6568233.stm>

COM. ED. O dovadă a îngropării rapide și a formării stratelor sunt arborii polistruat care nu sunt menționați de obicei. Faptul că majoritatea copacilor au fost ruși în bucăți și transportați de forțe semnificative arată că factorul distructiv a fost unul catastrofic, în speță apa care trebuie să fi fost deasupra nivelului înălțimii arborilor. Faptul că specia a dispărut arată simplul fapt că în trecut existau mai multe specii ca în prezent. Iar faptul că acel copac era foarte înalt indică un mediu mult mai propice vieții. Arhitectura sa modernă arată că proiectarea lui a fost bună și că a fost folosită și pentru alte plante. Toate aceste considerații se potrivesc foarte bine cu scenariul Genezei, în care lumea a început să degenereze semnificativ începând cu Potopul lui Noe.

5. FOSILA CARE PLANA

(BBC News Online, 22 Jan 2007)

Paleontologii Sankar Chatterjee și Jack Templin au studiat o fosilă numită *Microraptor gui* și au spus că acesta zbura ca și un avion de luptă din Primul Război Mondial. Era o creatură mică, ale cărei membre erau înconjurate de niște impresiuni de pene. Cercetătorii susțin că acesta plana cu membrele în extensie, ținându-și membre inferioare sub corp, ca și aripile suprapuse ale unui avion mai timpuriu. Dovezile aduse de cei doi sunt penele ce par asimetrice și încheieturile care se îmbină în plan vertical. Chatterjee a declarat pentru BBC că există paralelisme evidente între zborul păsărilor și dezvoltarea avioanelor: „vedem că frații Wright au propus un model care era neîntâlnit până atunci în natură. Aceasta ne arată că dacă există o problemă de inginerie, atunci uneori există doar una sau două soluții posibile”.

BBC article: <http://news.bbc.co.uk/1/hi/sci/tech/6287367.stm>

COM. ED. Dacă există o problemă de inginerie atunci este nevoie de o minte inginerească să o rezolve. Dacă acest specimen plana într-adevăr, nu a ajuns acolo prin procese întâmplătoare la fel cum nici frații Wright nu au construit la întâmplare aparatul lor de zbor. Altfel, microraptorii evoluți pe jumătate ar fi căzut din cer și nu ar mai fi avut ocazia să se reproducă pentru a lăsa urmași.

6. CEA MAI MARE ȘI TERIBILĂ PASĂRE

(news@nature and ScienceNOW 25 Oct 2006 and Nature vol. 443, p929, 26 Oct 2006)

Cel mai mare craniu de pasăre a fost descoperit în Argentina. Are o lungime de 71.6 cm, prevăzut cu un cioc imens, și este al unui phorusrhacid – „pasăre a terorii”. Aceste păsări au trăit în America de Sud acum 2-6 mln de ani. Rudele lor apropiate sunt seriemaridele, niște păsări carnivore de 50 de cm înălțime. Luis Chiappe de la Natural History Museum of Los Angeles a comentat: „este foarte posibil că aceste păsări erau carnivore și își sfârteau prada”. Un os aparținând membrilor a mai fost descoperit și are lungimea de 43.7cm. Acest indiciu ne spune că pasărea putea alerga foarte rapid. Chiappe a adăugat că aceste păsări erau precum dinozaurii, dar fără coadă, și au fost mega-prădătorii continentului.

COM.ED. Oasele fosilizate pot permite estimarea mărimii unei păsări dar nu pot da indicii sigure asupra regimului nutriționist al acesteia. Deoarece pasărea este

dispărută, nici un cercetător nu a urmărit-o în timp ce se hrănea, ciocul imens putând fi folosit la fel de bine pentru consumul vegetalelor. Dacă seriemaridele sunt decendenții acestor păsări, atunci este o dovadă că istoria lor este una „descendentă”, nu a unei evoluții spre forme mai complexe. Geneza ne spune că păsările și animalele au fost create vegetariene, însă în climatul mai dur de după Potop unele au devenit prădătoare. Așadar, a fost mai dificil pentru păsările de mari dimensiuni să supraviețuiască, din lipsa hranei și datorită faptului că erau vâdate de oameni pentru carnea lor. Acest lucru s-a întâmplat de altfel și cu pasărea Moa.

7. CEA MAI VECHE ALBINUȚĂ FOSILĂ

(BBC Online News and Science vol 314, p614, 27 Oct 2006)

O albină conservată în chihlimbar a fost descoperită în Burma și se estimează că ar avea 100 milioane de ani. Albina are doar 3mm și a fost atribuită unui nou gen și unei noi familii întrucât are câteva trăsături distincte față de albinele din ziua de azi. Perişorii care o ajutau la colectarea polenului sunt deşi, ca la albinele actuale, însă membrele sunt mai subțiri, asemănătoare viespilor. George Poinar de la Oregon State University a spus că „această descoperire ne-ar putea ajuta să înțelegem când anume viespii, care erau de obicei carnivori, au evoluat în albine care să poată poleniza plante având astfel o funcție biologică total diferită.”

BBC article: <http://news.bbc.co.uk/1/hi/sci/tech/6084974.stm>

COM. ED. O insectă moartă bine conservată nu va putea niciodată arăta cum un tip de insectă s-a modificat într-un cu totul alt tip. Faptul că această albină nu este ca și cele „moderne” arată că în trecut erau mai multe tipuri, dar că această specie a dispărut. Nu este o dovadă că s-a modificat într-o altă insectă. Cu toate acestea, albina era complet funcțională și era implicată în polenizare. Faptul că albinele consumatoare de nectar și polen au evoluat în viespi carnivore este pură imaginație deoarece nimeni nu a observat acest lucru întâmplându-se. Viespii se hrăneau inițial cu hrană vegetală, dar și-au schimbat dieta atunci când hrana a devenit mai săracă într-un mediu degenerat.

8. EMBRIONI MODERNI COMPLECȘI GĂSIȚI ÎN ROCI VECHI

(Science vol 312, p1587, 16 June 2006 and Nature, vol. 440, p680 10 Aug 2006.)

Paleontologii au descoperit embrioni fosilizați care se pare că datează din cele mai vechi timpuri. Potrivit revistei *Science* un grup de embrioni din rocile depozitului Doushantuo din China au vârsta de 580-600 de milioane de ani și sunt asemănători embrionilor anelidelor și moluștelor. Dacă se confirmă acest lucru, atunci o complexă lume exista deja înaintea exploziei cambriene. Un alt grup de cercetători au studiat cu raze X structura internă a embrionilor fosili de peste 500 de milioane de ani și au determinat că structura internă a acestora era asemănătoare cu cea a artropodelor moderne.

COM.ED. Aceste descoperiri sunt dovezi că au existat creaturi complexe de la începutul istoriei și că s-au reprodus după soiul lor, așa cum spune Geneza. Mai mult, embrionii pot fi conservați dacă există o îngropare rapidă, unde oxigenul și bacteriile nu pot acționa. Aceasta înseamnă că stratele nu s-au format printr-un mecanism gradual și încet. Este vorba de o formare rapidă, exact ceea ce s-ar întâmpla în cazul unui potop.

9. SURPRIZA UNEI PĂSĂRI MODERNE

(New Scientist online news, news@nature, Geotimes 15 June 2006, Science Vol. 312 p1640 and BBC News Online 16 June 2006.)

Paleontologii au descoperit într-o carieră de lângă Changma în Gansu Province, China, cinci păsări fosile foarte bine conservate. Aceste păsări par foarte bine echipate pentru zbor și pentru înot și sunt asemănătoare cufundacilor și corcodeilor. Au un iadeș subțiere și flexibil, o carenă pe stern, și impresii de aripi. Picioarele au atașați mușchi într-un mod identic cu păsările înotătoare moderne și labelle au palmuri între degete. Fosilele sunt datate din Cretacicul inferior, între 105-115 milioane de ani, dar potrivit lui Jerald Harris of Dixie State College, Utah, „nimeni nu s-ar fi așteptat să se găsească păsări atât de moderne în roci atât de vechi”. A adăugat: „cu câteva excepții, poți pune alături oricare aceste oase de oasele păsărilor moderne și îți-ar fi foarte dificil să vezi diferențe majore”. Datorită acestor similarități cercetătorii sugerează că păsările moderne ar fi evoluat din anevici. news@nature: „Fie ei pelicani sau pinguini, corcodei sau cufundaci, toate cele 10.000 de specii ar putea să-și găsească rădăcinile în ancestorul care a plonjat în viață într-un lac acum 110 milioane de ani, în Cretacicul inferior”.

news@nature article: <http://www.nature.com/news/2006/060612/full/060612-12.html>

Geotimes article: <http://www.geotimes.org/june06/WebExtra061506.html>

BBC article: <http://news.bbc.co.uk/1/hi/sci/tech/5085686.stm>

New Scientist article: <http://www.newscientist.com/article/dn9341-feathered-fossils-suggest-aquatic-ancestry-for-birds.html>

COM. ED. Găsirea unei păsări moderne „fosilizate” nu este o surpriză majoră pentru Creation Research. Ideea că pelicanii sau pinguinii sunt descendenții acestor noi fosile descoperite este pură imaginație. Observațiile noastre despre păsări este că ele se reproduc după soiul lor. Faptul că unele sunt doar în stare fosilă sunt o dovadă simplă că acestea au dispărut și că lumea degenerează, nu evoluează de la simplu la complex.

10. CANGURI UCIGAȘI ȘI RAȚE DEMONICE

(The Australian and BBC News Online, 12 July 2006, and the Daily Telegraph (UK) 13 July 2006.)

Paleontologii au descoperit la depozitul Riversleigh din nord vestul Queensland-ului 20 de noi specii fosile inclusiv „un cangur carnivor cu colți” și o păsăre gigantică numită „rața morții”. Alte descoperiri includ „canguri cu membre anterioare lungi ne-săritori”. O caracteristică specială este aceea că fosilele sunt de culoare neagră, ceea ce indică un mediu anoxic. Cercetătorii cred că este vorba despre fundului unui fost lac. Alte fosile indică faptul că ar fi trăit într-o pădure tropicală. Se crede că situl conține fosilele a sute de specii extinse. Michael Archer de la University of New South Wales spune: „acela ar fi fost un loc ciudat pentru ochii noștri”.

COM.ED. Michael Archer are dreptate – lumea a fost odată un loc foarte diferit de ceea ce vedem astăzi. Acestea sunt dovezi că Australia a fost odată populată de animale care fie au dispărut fie au regresat ca dimensiuni. Acestea sunt dovezi împotriva evoluției, adică scăderea numărului speciilor nu emergența unor noi specii. Aceste fosile se potrivesc mai bine în scenariul Bibliei. La început speciile au fost create separat și au trăit într-o lume foarte bună. Multe animale ar fi putut crește în dimensiuni deoarece mediul oferea mai multă hrană și mai puțin stress. Mediul a degenerat semnificativ după Potop, cu primele alternanțe iarnă-vară, astfel încât multe specii mari au dispărut sau și-au redus dimensiunile.

11. EXTINCȚIA ÎN MASĂ A PRODUS VIETĂȚI MOBILE

(ABC (Australia) News in Science and Science vol 314, p1289, 24 Nov 2006.)

Great Dying este un termen folosit în limba engleză pentru a descrie extincția în masă de la sfârșitul Permianului, cu 250 de milioane de ani în urmă, care a cauzat dispariția a 95% dintre speciile marine de pe întreg Pământul și 70% din cele terestre. Cercetătorii de la James Cook University, Queensland, Australia și Field Museum, Chicago au efectuat analize statistice asupra numărului și tipului de organisme de-a lungul ultimilor 540 de milioane de ani utilizând date din paleobiologie. Au analizat 1176 de depozite fosile marine din Cambrian până în Holocen și au ajuns la concluzia că creaturile imobile precum crinoideele și meduzele staționare filtrante au fost distruse și înlocuite de animale mobile precum crabii și melcii. Potrivit lui Peter Wagner de la Field Museum, rezultatele „arată că extincția în masă de la sfârșitul Permianului a alterat mai mult decât diversitatea taxonomică, a alterat și structura ecosistemelor marine prevalente. Studiile moderne ale ecologilor marini sugerează ca oamenii reduc anumite ecosisteme marine la o reminiscență a ceea ce exista acum 550 de milioane de ani, înainte de explozia diversității animale”.

Paleobiology Database: <http://paleodb.org>

ABC article: <http://www.abc.net.au/science/news/stories/2006/1796479.htm>

COM. ED. Nu auzim ca evoluționiștii să fie prea încântați de speciile care vor apărea după reducerea actualelor ecosisteme. Fapt este că a pierde 95% din speciile marine este opusul evoluției. Extincția înseamnă că anumite specii au dispărut definitiv și pentru totdeauna. Acest lucru poate însemna nișe libere în mediu, dar nu poate produce noi vietăți. Mai mult, a găsi diferite fosile în Permian și Trias nu este dovada că unele au evoluat în celelalte. Rocile au primit diferite denumiri deoarece geologii au observat că diferite fosile erau conținute în acestea, nu pentru că cineva ar fi observat fosile permieni evoluând în altceva.

12. CELMAI VECHI CHIȘCAR

(Nature, vol. 443, p981, 26 Oct 2006.)

Cercetătorii de la University of Witwatersrand, South Africa și University of Chicago au descoperit un chișcar fosilizat (pește parazit fără mandibulă) în roci devoniene din Africa de Sud. A fost datat ca având cu 35 de milioane de ani mai mult ca precedentul exemplar descoperit. Fosila este remarcabil de asemănătoare cu

formele actuale iar cercetătorii spun că chișcarii sunt „Specialiști antici care au persistat și supraviețuit de-a lungul a 360 de milioane de ani” și de aceea sunt „fosile vii”.

COM.ED. Darwin a consacrat termenul de „fosilă vie” - dar nu este de ajutor cu nimic teoriei evoluționiste. Fosilele vii sunt creaturi ale căror fosile sunt la fel ca exemplarele vii. În această caz, comentariile cercetătorilor sunt un alt mod de a spune că chișcarii s-au înmulțit după soiul lor, exact cum spune Geneza.

13. CAPUL PLECAT AL PLESIOSAURILOR

(New Scientist, 4 No 2006, p17.)

Leslie Noe de la Sedgwick Museum of Cambridge, UK a studiat modul în care funcționau oasele gâtului unei specii de *Muraenosaurus* – un pleiosaur – în ceea ce privește asigurarea flexibilității. A concluzionat că gradul maxim de flexibilitate era atins atunci când capul era îndreptat în jos, dar nu ar fi putut să își ridice capul atunci când îl scotea din apă. Aceasta este o sugestie că animalul s-ar fi hrănit de pe fundul apei. De asemenea articolul mai sugerează că ar fi fost vorba de un alt animal decât monstrul din Loch Ness, care-și ține, dacă animalul chiar există, capul în sus, ca o lebădă.

COM. ED. Faptul că gâtul era utilizat de așa manieră, sugerează ca animalul era mai degrabă erbivor. Se potrivește scenariului Genezei care ne spune că toate animalele au fost inițial erbivore. Ne poate da și un indiciu de ce anume au dispărut aceste animale: după evenimentele catastrofice ale Potopului, când fântânile adâncului s-au deschis, cantitatea de hrană de pe fundul mărilor și lacurilor s-ar fi redus considerabil, ducând în final la dispariția pleiosaurilor. De asemenea, stilul lor de viață ar fi fost afectat și de noile condiții de mediu din apele puțin adânci din jurul continentelor.